

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4807/2558

บริษัทกรุงเทพประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับพวกโจทก์ นายวรวิทย์ เดชดอน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 425, ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำฟ้องเป็นการฟ้องคดีในมูลละเมิด แม้จำเลยที่ 2 ให้การว่าจำเลยที่ 2 ว่าจ้างให้จำเลยที่ 3 รับขนส่งช่วง จำเลยที่ 3 นำเรือไปบรรทุกโดยให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 3 เป็นผู้ควบคุมเรือ ส่วนจำเลยที่ 3 ให้การว่าจำเลยที่ 2 เช่าเรือไปจากจำเลยที่ 3 แต่คำให้การของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของคำฟ้อง เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างหรือเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 คำฟ้องโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นประเด็นแห่งคดีที่จะให้จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 และมาตรา 427 คำฟ้องโจทก์จึงไม่แจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ. มาตรา 172 วรรคสอง แม้ในทางนำสืบของโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 จะรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 2 ก็ไม่ทำให้คำฟ้องของโจทก์ทั้งสองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรกกลับเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ และศาลจะพิพากษาคดีให้โจทก์ชนะคดีจำเลยที่ 2 โดยไม่อาศัยคำฟ้องไม่ได้

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 9,581 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 9,125 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 และชำระเงิน 7,665 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 7,300 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันชำระเงิน 9,581 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 9,125 บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 3 มีนาคม 2551) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 1 และชำระเงิน 7,665 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี จากต้นเงิน 7,300 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ที่ 2 กับให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 2,000 บาท ยกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ 3 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ 3 ให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ โดยผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงได้ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 คืนค่าขึ้นศาลทั้งหมดในชั้นอุทธรณ์ให้แก่จำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาในข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติได้ว่า โจทก์ทั้งสองกับผู้รับประกันภัยรายอื่นร่วมกันรับประกันความเสี่ยงภัยจากบริษัทยูไนเต็๊ด แสตนด์การ์ด เทอร์มินัล จำกัด (มหาชน) ผู้เอาประกันภัยโดย

คุ้มครองความสูญเสียและเสียหายต่อทรัพย์สินที่เอาประกันภัยซึ่งตั้งอยู่เลขที่ 14/1 หมู่ที่ 4 ตำบลโพสะ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง เนื่องจากอุบัติเหตุใด ๆ ที่ไม่ได้ระบุไว้ในข้อยกเว้น ข้อจำกัด หรือมีเงื่อนไขใด ๆ ในกรมธรรม์ประกันภัย แต่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบค่าเสียหาย ส่วนแรกเป็นเงิน 100,000 บาท ระยะเวลาประกันภัยเริ่มวันที่ 31 ธันวาคม 2549 สิ้นสุดวันที่ 31 ธันวาคม 2550 จำเลยที่ 1 เป็นนายท้ายผู้ควบคุมดูแลเรือโป๊ะหรือเรือ Lighter ชื่อยู.อี.35 ทะเบียนเรือ 241093268 จำเลยที่ 2 เป็นผู้ขนส่งน้ำตาลทรายดิบของบริษัทส่งออกน้ำตาลสยาม จำกัด จำเลยที่ 3 เป็นเจ้าของเรือโป๊ะหรือเรือ Lighter ชื่อยู.อี.35 ทะเบียนเรือ 241093268 เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2550 จำเลยที่ 1 นำเรือยู.อี.35 บรรทุกน้ำตาลทรายดิบน้ำหนักประมาณ 650 ตัน ผูกไว้กับหลักไม้ค้ำที่หน้าท่าเรือของบริษัทยูไนเต็ด แสตนด์การ์ด เทอร์มินัล จำกัด (มหาชน) ซึ่ง ตั้งอยู่เลขที่ 14/1 หมู่ที่ 4 ตำบลโพสะ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง เพื่อรอการลากจูงไปกับ เรือฟ่วง วันที่ 4 มีนาคม 2550 เวลาประมาณ 2 นาฬิกา เรือลำดังกล่าวจมลงไปในแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นเหตุให้กลุ่มหลักไม้ค้ำที่เรือผูกโยงไว้ล้มลงได้รับความเสียหาย 2 กลุ่ม เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2550 โจทก์ที่ 1 ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยเป็นเงิน 9,125 บาท และเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2550 โจทก์ที่ 2 ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยเป็นเงิน 7,300 บาท และ คดีฟังยุติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นโดยจำเลยที่ 1 มิได้อุทธรณ์ว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชำระเงิน 9,125 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 1 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 7 มิถุนายน 2550 เป็นต้นไป และชำระเงิน 7,300 บาท ให้แก่โจทก์ที่ 2 พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2550 เป็นต้นไป คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสองว่า คำฟ้อง ของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นนายท้ายผู้ควบคุมดูแลเรือโป๊ะชื่อยู.อี.35 และเป็นผู้กระทำละเมิด จำเลยที่ 2 เป็น ผู้ขนส่งที่รับขนส่งน้ำตาลทรายดิบของบริษัทส่งออกน้ำตาลสยาม จำกัด และจำเลยที่ 3 เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองเรือโป๊ะชื่อยู.อี.35 วันที่ 3 มีนาคม 2550 เวลาเย็น จำเลยที่ 1 นำเรือยู.อี.35 บรรทุกน้ำตาลทรายดิบไปผูกไว้ที่หลักไม้ค้ำหน้าท่าเรือบริษัทยูไนเต็ด แสตนด์การ์ด เทอร์มินัล จำกัด (มหาชน) ครั้นวันที่ 4 มีนาคม 2550 เวลาประมาณ 2 นาฬิกา เรือจมลงเป็นเหตุให้ กลุ่มหลักไม้ค้ำที่เรือผูกโยงไว้ล้มลงได้รับความเสียหาย โจทก์ทั้งสองขอใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ผู้เอาประกันภัยแล้วรับช่วงสิทธิมาฟ้องเรียกร้องจากจำเลยทั้งสาม ตามคำฟ้องจึงเป็นการฟ้องคดี ในมูลละเมิดที่จำเลยที่ 1 กระทำละเมิดต่อหลักไม้ค้ำสำหรับผูกโยงเรือที่โจทก์ทั้งสองเป็น ผู้รับประกันภัย แม้จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 ว่าจ้างให้จำเลยที่ 3 รับขนส่งช่วงน้ำตาลทราย ดิบ จำเลยที่ 3 นำเรือยู.อี.35 ไปบรรทุกน้ำตาลทรายดิบโดยให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 3 เป็นผู้ควบคุมเรือ ส่วนจำเลยที่ 3 ให้การว่า จำเลยที่ 2 เช่าเรือยู.อี.35 ไปจากจำเลยที่ 3 แต่ คำให้การของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของคำฟ้อง เมื่อโจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 2 และจำเลยที่ 1 กระทำละเมิดในทางการที่จ้างหรือ เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 2 คำฟ้องโจทก์จึงขาดสาระสำคัญอันเป็นประเด็นแห่งคดีที่จะทำให้จำเลย ที่ 2 ต้องรับผิดชอบร่วมกับจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 425 และมาตรา 427 คำฟ้องโจทก์จึงไม่แจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธี พิพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง แม้ในทางนำสืบของโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 2 และที่ 3 จะรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 2 ก็ไม่ทำให้คำฟ้องของโจทก์ทั้งสอง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาแต่แรกกลับเป็นคำฟ้องที่ชอบด้วยกฎหมายขึ้นมาได้ และศาลจะพิพากษา

คดีให้โจทก์ทั้งสองชนะคดีจำเลยที่ 2 โดยไม่อาศัยคำฟ้องไม่ได้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดต่อโจทก์ทั้งสอง ฎีกาของโจทก์ทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

กิ๊กก้อง สมเกียรติเจริญ · ประยูร ณ ระนอง · ภาติยะ ดวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4807/2558>